

Літаратурная СТАРОНКА

З крыніц Ігуменшчыны Беларусь багатая на паэтычныя таленты. Сярод іх – імя вядомага беларускага паэта Аляся Пісарыка (Аляксандра Уладзіміравіча Пісарчыка), вершы якога трывала ўвайшлі ў паэтычны летапіс нашага краю. Творца звязаны і з Валожыншчынай: побач з вёскай Бурмакі ёсць невялікі хутарок, дзе ўжо амаль трыццаць гадоў ад ранняй вясны і да “белых мух” жыве член Саюза пісьменнікаў.

Алесь Пісарык нарадзіўся 9 красавіка 1954 года. Дзяцінства і юнацтва прайшлі на Ігуменшчыне. У 1971 годзе ён закончыў Дукорскую сярэднюю школу, вучыўся ў Мінскім кааперацыйным тэхнікуме. Пасля службы ў арміі паступіў на філалагічны факультэт Беларускага дзяржаўнага ўніверсітэта. Паэтычныя ўрокі браў у Пімена Панчанкі, Анатоля Вялюгіна, Міхася Стральцова і іншых творцаў. Аднак галоўнай яго паэтычнай школай была і застаецца творчасць Адама Міцкевіча, Янкі Купалы, Якуба Коласа, Максіма Багдановіча.

Упершыню Алесь Пісарык на паэтычнай арбіце заявіў пра сябе ў 1970 годзе. З таго часу выйшлі яго зборнікі: “Даждзкі яравыя”, “Пакуль гарыць мая зара”, “На востраве чароўнай амазонкі” і многія іншыя.

Ёсць памяць, ёсць надзея, якія даюць сілы жыць і тварыць. Ёсць узаўненаць, што чытачы дастойна ацэняць светлую лірыку А. Пісарыка, народжаную ў гарманічным зліцці душы з прыгажосцю і любоўю да Радзімы, Бога, людзей... Такой магчымасцю змогуць скарыстацца і жыхары раёна падчас аўтарскага вечара, які збіраецца наладзіць паэт у бліжэйшы час. Пра гэта мы дадаткова праінфармуем нашых паважаных чытачоў.

Алесь ПІСАРЫК

НЕЗАБЫЎНАЕ

Неба, як вочы каханай, – блакітнае
Помніць гаючыя сны,
Верыць, што наша любоў незабытая
Вернецца ў казку вясны.

Сэрцу ад мары світальнае гарача.
Што ж да мяне не ідзе?
З кім ты цяпер, мая мілая зорачка,
Дзіўныя чары прадзеш?

Чуеш – салоўкам салодка да раніцы...
Шчырасці ў неба малю.
Не забывай тую сцэжку, абранніца,
Дзе ты сказала: “Люблю”.

Зорка твая ў паднябессі нясмеля! –
Сумна падказвае вяз...
Мроіцца ў сненнях сукеначка белая.
Чуецца першы наш вальс.

У САФІЙСКІМ САВОРЫ

Тут розумам святлею і душой.
Перад былым – схіляюся маўкліва.
Мінулае пачуць сюды прыйшоў,
І ў сэрцы – моц вясновага разліву.

Ад грэшнае зямлі і да нябёс
Нядаўна пчэ забытае крыляе.
Няхай той смутак, што сюды прынёс,
Пунсвай свечкай ціха адпалае.

Арган, арган – высокі боль зямны,
Узлёт надзей і распачы кананне.
Вось голас змоўк. Адно звянць
званы –
Чаканнем даравання і кахання.

ПАД КРЫЛАМІ РОДНЫХ АБЛОКАЎ

*Лётчыку-касманаўту
Алегу Навіцкаму*

Адзіны ў нас Ігуменскі абшар,
Дзе вёсны шчодро жаўранкаў
гукалі.

Мы верылі: зямля – блакітны шар,
Амаль такі, што ў неба запускалі...

Любіць Айчыну – матчын запавет.
Адведу край лагода спавівае.
Прагляне промнік – радуецца свет,
Хто мае пеўчы голас – заспявае!

Бары ўвабралі горычы якоў,
А не ачэзлі духам! Паглядзіце, –
У неба плыні ніў і васількоў,
І сонца, як Святая Маці з Дзіцем!

І на зямлі, і ў млечнай вышыні –
Трывога – жыць! У звон трывога
звоніць!
І ападае лісце цішыні
На аркушы паэтавых бяссонніц...

У мроях да сузор’яў заплылі...
Раскрыць бы тайны, што пад сур-
гучамі,
І радавацца сонцу і зямлі,
Глядзець на свет удумнымі вачамі.

Марыя ШАКУН СЦЯЖЫНКА

Сцяжынка ад парога хаты
У край далёкі павяла.
Ды помніла я словы таты:
“Не забывай свайго сяла”.

І з той пары заўжды са мною
Сцяжынка тая, тая хата,
І луг з духмянаю травою,
І ніва, што яшчэ не жата,

Рачулка з чыстаю вадою,
Мае сунічныя палянкі,
І неба сін над галавою,
І маці ў хустачцы на ганку...

Радзіма, мілая, малая,
Хто без цябе я ў гэтым свеце?
Як маці, ты мне дарагая,
Такая ты адна ў Сусвеце.

Валянціна ГІРУЦЬ-РУСАКЕВІЧ У БАЛЬНАЙ ЗАЛЕ

Дзень дагарае, і сонца апошнія
промні
Лашчаць усмешкаю сціплай сваёй
развітальнай.
Хай вечарэе, а вусцішнасьць ценяў
разгоняць
Свечкі шандалаў у зале агромністай
бальнай.

У складках парцераў цяжкіх бы
хаваецца хтосьці...
Мройныя думкі ў час такі сэрца
хвалююць:
Можа, на баль незнаёмец заявіцца
госцем,
Той, каго ў думках цяпер тут
дзяўчына малое?..

Можа, падыдзе, запрасіць з шляхетным
паклонам
На танец той, які дзіўна так “бранлем”
завецца,
І паплывуць яны нібы ў чароўным
палоне,
Вочы ў вочы... А што скажа юнае
сэрца?..

Збудзецца? Не? Думкі-мроі чаканнем
трывожаць,
Баль пачынаецца. Што сёння збыцца
павінна?..
І пазірае ў акно яна асцярожна:
Мо, пад’язджае ўжо той, што ёй стане
адзіным?

Кружацца ў танцы паненкі і
кавалеры,
Баль зачаруе сягоння ўсіх аж
да рання.
Хто ўваходзіць цяпер там у зальныя
дзверы?
Сэрца трапеча ў нязведаным
хвалеванні...

Аляксандр ГРЫНКІН ДВЕРЬ

Моей маме

Бьют часы на стенке в зале,
В доме милом ждёт уют.
В мире, где близкие живут).

Я проснусь под запахом хвои.
Ель в углу ласкает глаз,
А под ней из притч герои,
Дед Мороз, конфет запас.

У плиты хлопчет мама,
Не тревожа мой покой,
На столе “вкусняшек” гамма,
Посреди – пирог горой.

Перехватит чем-то горло –
То ли добрым, то ли нет?
Время всё-таки не стёрло
Милый сердцу раритет.

В мглу холодного перрона,
Чтобы свой построить мир,
Вышел резко из вагона,
Где я был лишь пассажир.

Далеко-далёко детство,
Но лишь год кончает путь,
Дверь в то милое наследство
Так хочу я распахнуть.

Наталля ЖЫЗНЕЎСКАЯ РАСТВОРИТЬСЯ В ТЕБЕ

Мне б коснуться тебя теплом,
Мне в глазах бы твоих раствориться.
Как бы в озеро влиться ручьём,
Как воды с родника напитокся.

Солнцем тёплым тебя б согреть,
Ветром плыть по твоим ресницам.
Нежной музыкой сердце б ласкать
И как листья шептать небывлицы.

Мне б тропинкой твоею быть,
Тенью быть от твоего силуэта.
Иль туманом прозрачным плыть,
Ночкой тёмною быть до рассвета...

Надзея АГІЕВІЧ

МАЛАЯ РОДИНА

Моя милая малая родина,
Куст рябиновый под окном,
Здесь немало тропинок пройдено,
Где состарился отчий дом.

Глянет окнами потускневшими
Он с тоскою мне в глаза,
И опять простит меня, грешную,
Ничего в укор не сказав.

Распахну ему настезь окна
И помою я их до блеска,
Чтобы глянул он снова бодро,
Кружевные куплю занавески.

По родным пройду половицам,
Чтоб размять его старые “кости”.
Чтоб увидеть знакомые лица,
Позову всех соседей в гости.

Напечём пирогов, как бывало,
Чай заварим с листом смородины.
Для меня ты совсем не малая,
Моя самая главная родина.

Дзмітрый КРАСКОЎСКІ

★ ★ ★

Душа і плача, і смяецца –
Не ачарсцвела пчэ зусім.
І покуль сэрца маё б’ецца,
Пісаць я мушу аб усім.

Да чытача вясна хай прыйдзе,
Калі ў душы была зіма,
І, пасля ночы, сонца ўздыдзе –
Жыццё пражыў я нездарма!

Зінаіда ГАСЦІЛОВІЧ

★ ★ ★

Я цябе малою на снезе,
Як на чыстым лісце паперы,
Вобраз твой – і сама не веру –
Нарадзіўся ў маёй імпрэзе.

Вобраз твой да бясконцасці шчыры,
Па-дзіцячы наіўна-нясмелы.
Я яго захаваць сумела,
Для мяне ён не стаў бяскрылым.

Арэолам святым у неба
Вобраз твой адпраўляю ў высі.
Мы пад ім удваіх засталіся.
...Мне нічога болей не трэба.